

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Katten, eller Kiærligheds Triumf

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714849920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Han Penge til en Kaaude frit kan spare;
 Ham Besjter, Menneſker og Diavle ſyer.

Men da min Muses Børn er hidtil ſaa,
 Kun lidt bekiendte, mindre deres fader,
 Saa, at min Læſer mig desbedre kan forſtaa,
 Vil jeg oprigtig her tilſtaa,
 At jeg af Kærlighed er ingen Hader,
 Men i al Œrbarhed og Tugt
 Saamænd endogsaa har en lille Dige,
 Der ei fortryder paa den ſnule ſnuft,
 Jeg hende kan imellemſtunder ſige,
 Skøndt det er ei ſaa ſnuft ſom det, Catull
 Sin Lesbia ſklynnet, og Tibull
 Sin Delia, ved kælenſtemte Ciro
 (Men dem hun kiender ei, og mig hun er lidt huld)
 Og denne Dige, ſom for al Mogolens Guld
 Jeg ikke bytted bort, hun hedder her Jemire.
 Nu veed enhver, ſom eengang elſket har —
 Og andre veed det af Romaner
 Og Skueſpil — at mellem andre Vaner,
 Der hænge ved den arne Elſkøvs Træl,
 Som, for Exempel, tidt at ſlaae ſig ſelv ihjel
 (for hvilken, Cypris, du mig allenſtund bevare!),
 Er i Befynderlighed den:
 At hoppe, helſt i Qvæl, til den Tilbedte hen,
 Endogsaa med den allerſørſte fare.
 En Elſker er beſtandig Helt,
 Cupido har, ſom fader Naſo ſiger,
 Trods Generalen Mars ſin Leir og Telt;
 Og den, ſom løber efter Kønne Diger,
 Er i beſtandig Strid og feldt,
 Saa got ſom nogen anden Kriger.
 De ſpionere hver, paa Mark, og Val,
 Hin fiendens Hær, og denne ſin Rival —

Naar Navors Søn en Fæstning hist beleirer,
 Og throner paa nedbrudte Taarnes Gruus,
 Saa denne bryder Vindrer op, og seirer,
 Og raff slaar Eygier ind i lystig Ruus —
 Hin trygge Fienders Søvn er vel tilpas,
 Med Slummer har en Elsker og sin Spas —
 Kort, disse tvende ligne saa hinanden
 I alle Ting, som man kan see
 Hos Nafø nok saa got som hos en anden.
 Han gaaer i sligt ei blot for to, men tre.
 Jeg just saa ganske noie veed det ikke;
 Men han forstod den Sag til Punkt og Prikke —
 Desuden alt at sige, hvad man veed,
 Med alt for stor Omstændighed,
 Det er saa hvad det er. Paa mange Steder
 Den gode Nafø dette selv begræder.

Men, til Materien igjen at komme,
 Jeg mangler, mærker jeg, en Smule Blye,
 Og sprinker noget meget. Maaffee somme,
 Der ikke vide, Pegasus er flye,
 Vil finde min Maneer for nye;
 Endskiøndt de selv dog, med forlov at sige,
 Saa vidt man undertiden kan forstaae,
 I Ting af større Vægt saa ganske lige
 Just ikke altid gaae;
 Men det er egentligen deres Sager,
 Som mig i Grunden her aldeles ikke rager —
 Og, for at komme til mig selv igjen,
 Saa, da jeg har beviist, at Amors Den
 Er Helt, og sagt, at jeg har selv en Dige,
 Saa følger deraf overmaade lige:
 At jeg er ogsaa Helt. — Men Helt og Helt er to;
 Gemeene Heltes Navn er Regio.